

— Отъ него е писмото, рече, отъ мой Явита.

— Е, добро, я го прочети, да видимъ!

Варвара на бързо прочети писмото и въ радостта си цалува го няколко пѣтя. Лицето ѝ завчасъ приближивъ като на мъртвецъ, подиръ ся причерви като запаленъ въгленъ; въ тая минута сичката ѝ душа беше подчинена на едно само чувство, радостъ неописана.

— Ахъ! не мя забравилъ! той е живъ благодарѣ ти, благодарѣ ти Боже мой!

— И какво намисли да правиме? попита ѝ Чичилія.

— Каквото и да бѣде нощеска да ся намѣримъ въ градината на опредѣлений часъ. Но кой ти даде това писмо?

— Даде ми го единъ, който бѣше дошелъ да говори на старницата.

— И той

— Въ минутата когато старницата отиде да види отецъ Исидора, който бѣше падналъ отъ овзи припадакъ де отъ горѣщитъ мламосници думаше сестра Чичилія и ся подсмиваше.

Въ туй време внято, лекьоритъ и цигаритъ направил бѣхъ своитъ испаренія въ главитъ на благоговѣйното пирующе общество, и майка Тереза за да ся пор зхлади стана и отвори единъ прозорець, който глѣдаше връхъ градината.

— Какво ли правятъ тамъ оези двѣ сестри? попита вторѣтъ стариць.

— Четѣтъ едно писмо, глѣдамъ.

— Едно писмо? скоро да заповѣдашь да ми донесѣтъ туй писмо И когато вѣрната портарица отиваще бързомъ за да грабне писмото отъ рлцѣтъ на тѣзи развратни двѣ сестри, провидѣніето прати на сестра Чичилія едно